Ч. 134. Пятниця 1 липня (18 червня) 1910. Рік XX.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

**РЕДАКЦИЯ і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 10.

**ПИСЬМА** приймають ся лиш франковані.

**РУКОПИСИ** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

**РЕКЛЯМАЦИЇ** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата у Львові** в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Справи парляментарні. — Жаданя Словінців — О. кн. Макс в кретийскій справі.*

Виступлене Є. Експ. Впреосьв. Митрополита ґр. Андрея Шептицкого в палаті панів вробило серед рускої суспільности глубоке вражінє. Був то перший голос, який в рускій справі народній відозвав ся в австрийскій палаті панів, в котрій доси ніхто про Русинів не промавляв. А і сама бесіда була так глубоко, так політично і льоґічно обдумана а так знаменито виголошена, як то лиш можна сподівати ся по так сьвітлім умі і так знаменитім бесіднику, яким єсть Впреосьвященний Владика. Бесіда ся, котрої зміст ми впрочім подали вчера, позістане на завсїгди у вдячній памяти руского народу. А треба ще й то сказати, що опа зробила велике вражінє в цілій палаті і всі вислухали єї з великою увагою. Наші посли, як др. Олесницкий, др. Кость Левицкий, др. Окуневский, Бойнаровский, др. Дністряньский і о. Фолис, котрі прислухували ся тій бесїді на ґалериї, а відтак і член палати панів проф. др. Горбачевский зложили Є. Експ. Впреосьвященому кождий з окрема свої ґратуляциї а голова парляментарного клюбу др. Кость Левицкий ще й специяльне признанє від нашої парляментарної репрезентациї.

На засїданю субкомітету комісиї фінансової вибрано пос. Ґломбіньского 12 голосами референтом закона о податку від горівки; пос. Діяманд одержав 8 голосів. — Пос. Штайнвендер здавав справу о зміні § 100 податку особисто-доходового. Пос. Реннер ставив внесенє, щоби ті наради відложити до четверга, бо звіт лише що роздано, а посли хотїли би єго перестудиовати. За тим заявили ся посли Хоц, Кольшер і Винарский, а відтак внесенє відрочаюче ухвалено 11 голосами против 10 і засїданє закрито.

Представителї полуднево-словіньского клюбу для шкіл висших предложили перед кількома днями правительству слїдуючі бажаня: 1) признанє важности сьвідоцтв і дипльомів загребского університету у всїх коронних краях Австриї; — 2) утворенє словіньских катедр для всїх наук політичних на університетї чеськім в Празї і на університетї в Кракові; — 3) запоруку утвореня словіньского університету в Люблянї поки що з виділом правничим і теольоґічним в близькім часї, а именно в протягу пяти а що найбільше десяти лїт. Що до італїяньского факультету, домагає ся полудневославяньский клюб університетский ухваленя закона в такім звуцї, щоби опісля виключенє було перенесенє того факультету на Побереже.

Загальну увагу всего політичного сьвіта звернув факт, що саский князь о. Макс, знаний і у нас зі своєї гостини у нашого Митрополита, виступив в „Köln. Volksztg.“ против католицкої Італїї, протестантских Прус і православної Росиї та Анґлиї за їх становище в справі Крети. О. Макс зачинає словами сьв. Андрея Критского (з Крети), епископа Ґортими, котрий благав божої помочи з огляду на грозячий Креті напад Сараценів і каже дальше: Вже від давна, що правда, навикли до того, хоч неповинні були, що християнство, божа правда, не відограє в державнім житю а й в міжнародних зносинах нїякої ролї. Але нїколи не проявило ся се в так огидній формі як тепер через становище европейских держав зглядом питаня, дотикаючого нещасної Крети. Виглядає оно так, мов би ті держави були якимсь божеством, котре рішає про долю країв і народів і котрого розпорядків треба слухати на слїпо. Щож може значити так дрібний пред-

---

17)

## Тайна раненого.

З французского — Пєрра Салєса.

(Конець).

Марцелька взяла Фірміна під рамя і ішла з ним через село; мати поступала з другої сторони. Люди виходили з хат, аби їх поздоровити. А Фірмін дуже зворушений, споглядав довкола на ті домки так собі добре знані, на дороги, стежки і дерева, на котрі вдирав ся будучи дитиною, на підрослі дівчата, яких полишив значно меншими. Аж ось остаточно і єго улюблена хатина серед дерев і цьвітів.... На гадку, що грозила єму небезпечність, що вже єї нїколи не побачить, потемнїло єму в очах.

Син надіяв ся застати вітця на порозі хати, але мати витолкувала єму, що отець занятий був пильною роботою в поли, куди й она повернула, умістивши сина в хатї.

День був хороший, погідний; ясне сонце сияло на голубім небі. Марцелька винесла два крісла до огороду, дві подушки і приладила род софки для недужого. В часї свого побуту в Парижи научила ся ходити коло хорих.

Кілька хвиль розмовляли о добрім докторі Дербоа, о сестрі Олимпії, о тих правдивих приятелях, для котрих мали незабутну вдячність і о біднім Цезарі, що плакав як мала дитина при працаню на двірци Сен-Лязар. І нараз почали обоє сердечно сьміяти ся на згадку, що так вивели в поле ротмістра Шеню. Однак вскорі почали Фірмінови мотати ся слова; під впливом тепла сонїшного проміня, уколисаний видом улюбленого огорода, заснув держачи Марцельку за руку.

Она не рушала ся з місця, знаючи як такий спочинок на сьвіжім воздусї може бути пожиточний для бідної хорої голови брата. Нараз почула добре собі звістний голос:

— Ґа, ґа! Ти вернула остаточно сусїдочко! Я гадав, що ти вже на все від нас утїкла!

Она відповіла поважно:

— Атже ви добре знаєте, пане Парізо, що я поїхала до Парижа лише аби доглядати брата.

— Но, так, так... Коли така молода птичка хоче утечи до Парижа, то причину все найде!

І був би дальше насьмівав ся, але побачивши, що Фірмін пробудив ся, забрав ся до него:

— Яким же то способом авансували тебе, а не Цезара? То несправедливість!

Лаґідно почав єму Фірмін толкувати, що причини поминеня не можна було розслїдити. Лучила ся певно похибка...

В тій хвили відкликано Марцельку до дому, а Фірмін, полишившись сам з Парізотом, двигнув ся і сказав:

— Я не спав перед хвилею і чув добре. То не було чемно, що ви сказали моїй сестрі. І мушу заявити, що менї то не подобає ся, пане Парізо!...

Старий витріщив очи, не хотїв вірити власним ушам. Той молокосос так сьмів промовляти?

— Що то значить, молокососе?

— Нема тут нїякого молокососа! І повтаряю, що менї то не подобає ся, то доскулюванє Марцельці. Не подобає ся то також вашому синови... І нехай вже раз з тим буде конець!

Старий Парізо відійшов воркотячи. Але в глубинї душі потїшав ся надією, що син єго полишившись сам в Парижи схамене ся і отверезіє. Однако від тоді не сьмів вже злобними натяками доскулювати Марцельцї.

Старий Дібрейль зі щирим зворушенєм повитав сина. Але побачивши, що виглядає досить добре, спитав єго сейчас, чи би не міг вскорі взяти ся до роботи в поли.

Але Марцелька заявила рішучо, що то неможливе, що Фірмін повинен ще дуже довго шанувати ся, однако здогадуючи ся відразу гадки вітця, додала:

— Зате я вертаю завтра до фабрики.

Чейже зможе заробити за двох. І справдї на другий день станула в фабрицї до працї, котра вже не видавалась їй так тяжкою. По тижднї Фірмін міг вже прийти до неї на снїданє над берег ріки, що повтаряло ся від тодї майже кождого дня. Погода удержувала ся, доповняючи лїченє доктора Дербоа.

І здавало ся, що вже нїчого, аж до кінця відпустки Фірміна, не зможе заколотити того

мет? Але з християньского становища несправедливе трактоване Крети тим сумнійше, що є се одна з найстарших християньских провінций". Вкінци висказує кн. Макс надію, що Крета, стародавний християньский остров таки дістане ся раз на все під християньску владу.

## Москвофільска аґітация.

Вчера в новинках зазначили ми коротко, що бобрецкий староста завізвав професора з Києва дра Яворского, котрий перебував у свого батька в Борусові на вакациях, щоби або виніс ся добровільно звідтам або єго відставлять силоміць до границї. Хто лиш поверховно гляне на сю справу, сему справдї дивно мусить видати ся, як то може бути, щоби староста невинному, зовсім спокійному чоловікови ні з сего ні з того казав виносити ся з рідного села. Так навіть представляють сю справу москвофільскі ґазети і додають, що др. Яворский преці австрийский підданий і їздить до Росиї за австрийским паспортом, отже єму стала ся несправедливість. Певно, що так було би, як би хтось того не знав, хто той п. проф. Яворский і чим він займає ся. Що він не скликує віч, не займає ся політикою, не пропаґує єдиньства з Росиєю публично та ще й може так, щоби єго якийсь комісар завізвав до порядку і загрозив розвязанєм віча — то правда. П. Яворский займає ся лиш так невинною річию, як вишукуванєм і виловлюванєм старинних руских книг церковних та всїляких старинних памятників, оповіщує се навіть отверто в часописях і обіцює за то відповідну заміну в видї російских книжок. Що він при тім може иноді й платити російскими рублями, то се преці нїчого дивного, бо він приїздить з Росиї, де рублї курсують. Впрочім він може бути навіть так льояльний, що розміняє рублї па корони і платить таки австрийскими грішми. А що він там відтак з одним або з другим поговорить приватно, то вже єго річ і нікому нічого до того. Він преці не робить нічого противзаконного — бодай не можна єго на нічім зловити. А хибаж свого часу Зубрицкий і Головацкий не робили так само, не виловлювали, не забирали — делікатно сказавши — без відомости всїлякі старинні книги, грамоти і документи та не вивозили їх до Росиї?

Істория повтаряє ся і се іменно характеристичне для москвофільскої аґітациї, для цїлого того руху, котрому тепер хотять надати характер якогось обєдинения народного та з найпростійшого а до того ще й найпідлїйшого, що так скажемо, „ґешефту“ хотять зробити якусь „національну ідею“. Що так річ має ся, а не инакше, се будемо старати ся виказати иншим разом.

# Новинки.

**Львів, дня 30 червня 1910.**

— **Іменованя.** П. Міністер робіт публичних іменував ад'юнкта канцеляр., Вячеслава Райндля ad personam директором урядів помічних в VIII кл. ранґи в гал. старостві гірничім а ад'юнктів Р. Бржеского і Генр. Барвіка іменував комісарями гірництва в етаті властий гірничих. — Президия краєв. Дирекциї скарбу іменувала провізоричного асистента митового, Йос. Авдиковича, асистентом митовим в XI кл. ранґи а практиканта митового, Тад. Отфіновского, провізоричним асистентом митовим.

— **Загальні збори** товариства для розвою руской штуки відбули ся дня 27 червня с. р. в льокали „Львівскої Руси“ при участи около 40 членів стоваришеня. Збори відкрив предсїдатель Ради о. Николай Галянт. По короткій промові предсїдателя обняв провід зборів маляр Іван Труш. Звіт з діяльности товариства предложив іменем дирекциї товариства п. Петро Сенюта: білянс і рахунки товариства предложив п. Кушнїренко. По обговореню білянсу і рахунків о. Александром Стефановичем і по поясненях дирекциї та по відчитаню п. М. Левицким протоколу комісиї контрольної, на внесенє п. Яміньского збори рахунки і білянс затвердили: відтак вибрано в члени Надзираючої Ради пп. дра Евг. Олесницкого, Ів. Труша, дра Евгена Озаркевича, о. Ал. Стефановича, різбаря Дмитра Стащишина, дра Володимира Охримовича, о. Теодозия Лежогубского, маляря Петра Сенюту, о. Евгена Гузара, маляря Евг. Турбацкого, дра Альфреда Говиковича і різбаря Петра Дубского. При послїдній точцї порядку дневного в дискусиї над напрямом, в якім стоваришенє повинно бути поведене, забирали голос пп. Максимович, о. Стефанович, Турбацкий Кузьмич і голова зборів маляр Труш. По вичерпаню порядку дневного голова подякував членам за численну участь і замкнув збори о год. пів до 9 вечером.

— **Бурса** філїї Тов-а Педаґоґ. в Рогатинї розписує конкурс на приняте питомців зі шкіл народних і ґімназиї на рік шк. 1910/11. Місячна оплата для селяньских дїтий виносить 20 К або відповідна заміна на віктуали. Родини інтелиґентнїйші умовлять ся за окрему цїну. Батько (опікун) питомця мусить бути членом Товариства і одноразово зложити 5 К на інвентар. Поданя з долученєм кореспонденцийної карти на відповідь належить вносити до 15 серпня с. р. на руки о. Теодозия Кудрика, катехита в Рогатинї.

— **Градові тучі.** Дня 27 с. м. навістила страшна градова туча о скілько доси звістно брідский і тернопільский повіти. З Бродів доносять: Дня 27 с. м. навістила наші сторони страшна туча з градом. Вихор був так сильний, що зривав дахи а навіть на самім маґістратскім подвірю зірвав дах з шопи, виривав дерева з корінєм, а град величини лїскового оріха, котрий того дня два рази падав, наробив в городах і полях значної шкоди. Подібна туча навістила того самого дня громаду Ігровицю тернопільского повіта. За першим разом падали там груди леду величини курячого яйця. Такий град падав не довше як 2 або 3 мінути. В дві години опісля туча повторила ся і знов падав град але вже лиш величини лїскового оріха. Оба рази наробив град величезної шкоди. В поли все витовкло і знищило так, що на жниво нема нїякої надїї і нещасливих людий жде голод і нужда. Навіть худобину в поли потовк град так, що таки аж майже покалїчив.

— **Крадежі.** Неаби якої штуки доказав якийсь львівский злодїй, котрий вчерашної ночи вирубав кусень дошки в паркані під ч. 3 при ул. Цитадельній і вкрав великого пса разом з ланцухом, на котрім був привязаний і мав стеречи город від злодїїв. — Сумно закінчила ся весела забава п. Теодора Дмитрова з Дусанова перемишляньского повіта, котрий приїхавши до Львова зайшов до шинку при ул. Казимирівскій ч. 20. Там присїли ся до него аж чотири львівскі русалки, котрі очевидно при такій спецї як теперішна мали велику спрагу. А що п. Дмитрів, видко, чоловік доброго серця, то не хотів, щоби тоті русалочки погинули із спраги, отже заливав їх добре пивом. Русалочки забавляли ся весело аж наконець відлетїли не знати куди так само як не знати звідки прилетїли, а п. Дмитрів побачив тодї що разом з русалочками полетїли і єго банкноти в сумі 230 К, які мав при собі в кишени. Може львівскій поліциї і удасть ся зловити русалку, але чи вернуть ся банкноти п. Дмитрова о тім можна сумнївати ся. А з сего наука для п. Дмитрова і других єму подібних: Коли приїдеш до Львова, не лїзь до шинку, а коли вже влїзеш, не грай ся з русалками, хочби й як шкірили до тебе зуби.

— **Остережене.** Нинїшне „Słowo pol.“ остерігає перед американьским „адвокатом“ Іберальом (Josef von Überal). Знаючи, що й наші еміґранти в Америцї уживали посередництва сего пана „адвоката“, котрий, щоби надати своїй „канцеляриї“ тим більшого значіня, наліплював на кувертах величезні золоті печатки в видї зьвізди, повтаряємо за згаданою газетою то остережене:

Дійшло до нашої відомости — пише „Słowo pol.“ — що нїкий пан Йосиф фон Іберальь допустив ся численних обманьств і спроневірень на шкоду наших еміґрантів, перебуваючих в Америцї або їх своякін в краю, до чого несьвідомо помагали єму краєві адвокати і нотарі відносячись до него яко до управненого адвоката в Ню-Йорку. Переведені доходженя виказали, що Іберальь, уроджений в Рогатинї дня 12 червня 1877 р., одержав в послїдних

---

одностайного житя, коли нараз наспіло від Цезара донесенє, що він також занедужав. Взяло єго то зараз по єго виїздї, але о тім спершу не хотів писати. Тілько доктор Дербоа велів єму іти до шпиталя, а вкінци порішив, що має іти до дому. Недуги своєї не умів назвати, але після слів лїкаря, вилїчити єї може лиш воздух рідних сторін.

Коли старий Парізо побачив сина, вертаючого без рани і без наглядного ушкодженя, а лиш з блїдим лицем і запалими очима, почав зараз підозрівати якийсь підступ і ледве всїли єго пересьвідчити довгі приписи лїченя доктора Дербоа.

Зате мати була щаслива, а позаяк лїкар в першім рядї приказував спокій і уникане всяких роздражнень, сказала до мужа:

— Слухай-но старий... пильнуй тепер свого язика, коли будеш говорити о нашій сусїдцї...

— Ага, то вже й ти по їх сторонї! — відповів Парізо гнївний, затискаючи кулаки.

— Не хочу, аби наш син відчував прикрість — відповіла просто.

Старий аж не знав що робити зі злости. Всьо здавалось сприсягло ся против него.

Кілька днів по повороті Цезара мало не зімлїв, коли побачив, виходячи на подвіре, як син єго при помочи Фірміна розкидав пліт, що розділяв два огороди.

— Чи ти ошалїв? — крикнув.

Цезар відповів спокійно:

— Той пліт перешкаджав менї відвідувати Фірміна. А відтак забирає непотрібно місце. Можемо той кусник з ужиткувати під управу.

— А до кого буде належати?

— В половинї до нас, а в половинї до Дібрейлїв...

Старий покрутив головою:

— Я може згодив би ся і на то, але коли би той цїлий кусник мав належати до нас...

— Добре! — відозвав ся Фірмін знетерпеливлений тим торгом і хотячи покінчити справу перед поворотом свого вітця.

Парізо взяв сина на бік.

— Менї здає ся — воркнув — що ви собі сьміх чините з мене. Але я мого дозволу не дам!

— Даш єго, даш! — відозвала ся жінка, що від самого початку слїдила їх розмову.

І наближаючи ся, шепнула єму до уха:

— Чиж ти не знаєш, старий, що Марцелька буде мати вскорі тисяч франків зложених в касї щадничій і що она на тиждень заробляє вісімдесять франків?

Марцелька саме тепер вертала з роботи. Старий Парізо глядів на неї зпід лоба, воркотячи:

— Хитра з біса!

Але вкінци подав ся і відозвав ся до неї:

— Ходи-но сюди і поцїлуй мене, донечко!

Вечером обі матери почали обговорювати справу виправи і навіть трохи поперечили ся. А старі їх чоловіки таки на правду сварили ся о той ґрунт, на котрім стояв доси дїлячий їх пліт. Але коло десятої години вечером настала згода і отець Цезара заявив, що іде по фляшку горівки і бутельку вина на запите угоди.

Але Цезар здержав єго. І кидаючи значучий погляд на Фірміна і на Марцельку, що до него пригорнула ся, сказав:

— О нї, отче! Не треба нї вина нї горівки! Лише доброго, нашого питомого яблочника!

місяцях від ріжних адвокатів в Галичині значні суми з відобраних на основі фальшивих докутентів фондів сиріт або також з цін купна домів і ґрунтів, котрі Ібераль нїби то іменем своїх властидавців велів продати. Гроші ті присвоїв собі Ібераль і наробив тим способом шкоди на богато тисячів корон.

Заходами австро-угорских властий консулярних потягнено Іберала до відвічальности карної і узискано против него наказ депортациї, котрий однак не єсть ще правосильний. Єсть обава, що Ібераль, котрий свою „канцелярию адвокатску" продав якомусь Александрови Борисови, що мешкає в Ню-Йорку (при ул. Brodway ч. 31 — 33), очивидно якомусь видуманому „адвокатови", буде допускати ся і дальше обманьств на шкоду еміґрантів.

В виду того треба що до повновластий Іберала як і взагалі що до повновластий „адвокатів" з північної Америки і Канади особливо же що до повновластий відносячих ся до відбираня фондів сирітских і продажі ґрунтів бути осторожними та домагати ся через компетентні власти консулярні переслуханя тих, що виставляють повновласть, чи они наділані документи дійстно підписали і чи бажають собі того, щоби виплати дійстно виконано. Ібераль дістає тепер всілякі письма під адресою якогось „Ізидора Герце, очевидно Жида, покутного писаря дуже злої слави, або під адресою Bankinghouse, 2 Carlisle str. New-York".

**— З ліцея руского Інститута для дівчат в Перемишли.** Безпосередно по матурі в ліцею доповнили чотири учениці, що мали приписаний вік, матуру семинарийну в учительскій семинариї в Перемишли, а именно: Весоловска Ольга, Возьняківна Параскевія, Городницка Мария з відзнач., Рогозиньска Богдана. Инші ладять ся до доповненя семинарийної матури по фериях. Так отже мають від разу дві матури. Хто знає, як тяжко нині дістати ся дівчині до жіночої семинариї, куди зголошують ся сотки, а приймають ледво десятки, той оцінить, яка се благодать, дорогою ліцея зложити легко іспит зрілости в учительскій семинариї. Так само легко доповняє учениця ліцея гімназияльні студиї в двох роках по матурі ліцеальній. В Перемишли здали вступний іспит до 8 кл. ґімн. абітуриєнтки з минулого року: Дудикевичівна Мария і бувша учениця V. кл. Левицка Наталія. Инші здавали у Львові.

Коли ліцеантка учила ся в ліцею приватно латини, то по скінченю ліцея може також посьвятити ся студиям фармацевтичним так само, як студиям університетским або иншим практичним наукам. Нехайже родичі і опікуни не вагають ся віддавати дочок до руского Інститута для дівчат в Перемишли, де они найдуть безпечний приют і науки ліцеальні або після вподоби ґімназияльні. Від 1 вересня можуть учениці І. кляси вибирати або науку І. кл. ліцеальної або І. кл. реальної ґімназиї.

# Телеґрами.

**Відень** 30 червня. Скликане на нині засіданє комісиї для справ урядничих не відбуло ся з причини браку комплету.

**Відень** 30 червня. На початку нинішного засіданя комісиї буджетової пос. Корошец поставив внесенє, щоби вибрано сейчас референта справи італіяньского факультету. Відтак пос. Корошец і Ґостінчар ставили ряд формальних внесень та промавляли по німецки і словіньски. Підчас тих промов приходило до дуже бурливих сцен і таких криків, що їх було чути аж на кулуарах. Внесенє пос. Станека на замкненє засіданя відкинено. Опісля промавляв міністер просьвіти Штірґк. Пос. Скедль поставив внесенє, щоби Відень був лиш через 4 роки осідком італіяньского факультету.

**Херсон** 30 червня. Вісім вязнів засуджених на примусові роботи звязали дозорця вязничного і втекли. Підчас погоні одного дозорця убито а з втікачів 7 застрілено.

**Константинополь** 30 червня. Часописи доносять, що великий везир наміряє в слідуючім місяци вибрати ся в подорож по Европі і відбути конференцию з европейскими мужами державними.

**Петербург** 30 червня. Стверджено знов два случаї холери.

**Петербург** 30 червня. З кількох повітів, з Царицина і Николаєва доносять о пошести холери. В Чернигові занедужало до місяця 308 осіб, померло 128, подужало 43. В Гомли в однім тиждни занедужало 14, померло 7, в гомельскім повіті занедужало 29, померло 12.

**Москва** 30 червня. З контори банкира Девена вкрадено за помочию влому 116.000 рублів.

# Курс львівский.

| Дня 28-го червня 1910. | Платять К с | Жадають К с. |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. | 679·— | 685·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 428·— | —·— |
| Зеліз. Львів-Чернів.-Яси | 556·— | 562·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку | 578·— | 586·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 5 прц. премiов. | 109·70 | 110.40 |
| Банку гіпотечного 4½ прц. | 99·10 | 99·80 |
| 4½% листи заст. Банку краєв. | 100·— | 100·70 |
| 4% листи застав. Банку краєв. | 94·10 | 94·80 |
| Листи застав. Тов. кред. 4 прц. | 96·— | —·— |
| „ „ 4% льос в 41½ літ. | 96·— | —·— |
| „ „ 4% льос. в 56 літ. | 93·30 | 94·— |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні галицкі | 97·80 | 98·50 |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем. | —·— | —·— |
| „ „ „ „ 4½%. | 99·70 | 100·40 |
| Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 К. | 93·— | 93·70 |
| Позичка краєв. з 1873 р. по 6% | —·— | —·— |
| „ „ 4% по 200 К. | 93·50 | 94·20 |
| „ м. Львова 4% по 200 К. | 93·50 | 94·20 |
| **IV. Льоси.** | | |
| Міста Кракова | 120.— | 130·— |
| Австрийскі черв. хреста (Курс віденский) | 64·50 | 68·50 |
| Угорскі черв. хреста (Курс віденский) | 38·25 | 42·25 |
| Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденский) | —·— | —·— |
| Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденский) | 70·— | 76·— |
| Базиліка 10 К (Курс віденский) | 28·60 | 32·60 |
| Йошіф 4 К (Курс віденский) | 8·25 | 9·50 |
| Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденский) | 9·50 | 11·— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цісарский | 11·36 | 11·48 |
| Рубель паперовий | 2·50 | 2·54 |
| 100 марок німецких | 117·40 | 117·80 |
| Доляр американьский | 4·80 | 5·— |

# Надіслане.

## До Всеч. Духовеньства і Братств.

Сим маємо честь повідомити Всеч. Духовеньство і Братства, що наша сьвященича церковна торговля „Достава" переняла на себе з днем 24 червня с. р. звістний склад церковної управи пок. Е. Спожарского. Сей склад тішив ся від років у нашої публики значною симпатиєю, а то і задля доброго імени свого пок. властителя і задля солідности товарів; через те й поважна часть сьвящеників, хоч були нашими прихильниками, заспокоювали вже традицийно, навіть по отвореню нашої інституциї, тамже свої церковні потреби. Тепер оба зближені собі торги злучили ся в один; а за сим гадаємо, повинні злучитись з нами і ті круги Сьвящеників і Братств, що були доси там звязані. Ми з свого боку розширюємо і доповнюємо наш інтерес, відповідно до нової задачі і приєднали собі що визначнїйших артистів (малярів, різбарів, бронзівників), увійшли в звязи з новими перворядними европейскими фабриками, отворили власну велику робітню риз і будемо старати ся вдоволяти під кождим взглядом нашу публику. Наша сьвященича торговля поступила вже доси значно наперед. Та ми сподіємось, що при загальнім попертю духовенства она розвине ся єще красше — для добра наших церков і величи сьв. обряда. Так поручаємо нашу торговлю і на дальше солідарній опіці Всеч. Собратий. Заразом звіщаємо, що висилаємо наші церковні товари на близький ярмарок в Улашківцях, а се з тою цілию, щоби дати людям тамтих сторін легку можність пізнати і набути наші утвори. Єслиж би дечого з наших утворів там не стало, просимо замовляти їх у нас безпосередно, а постараємо ся о скоре їх полагодженє.

У Львові дня 26 червня 1910.

Від дирекциї „Достави":
*о. Клим Кульчицкий, о. Александер Стефанович, о. Ілярій Панькївский.*



За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).